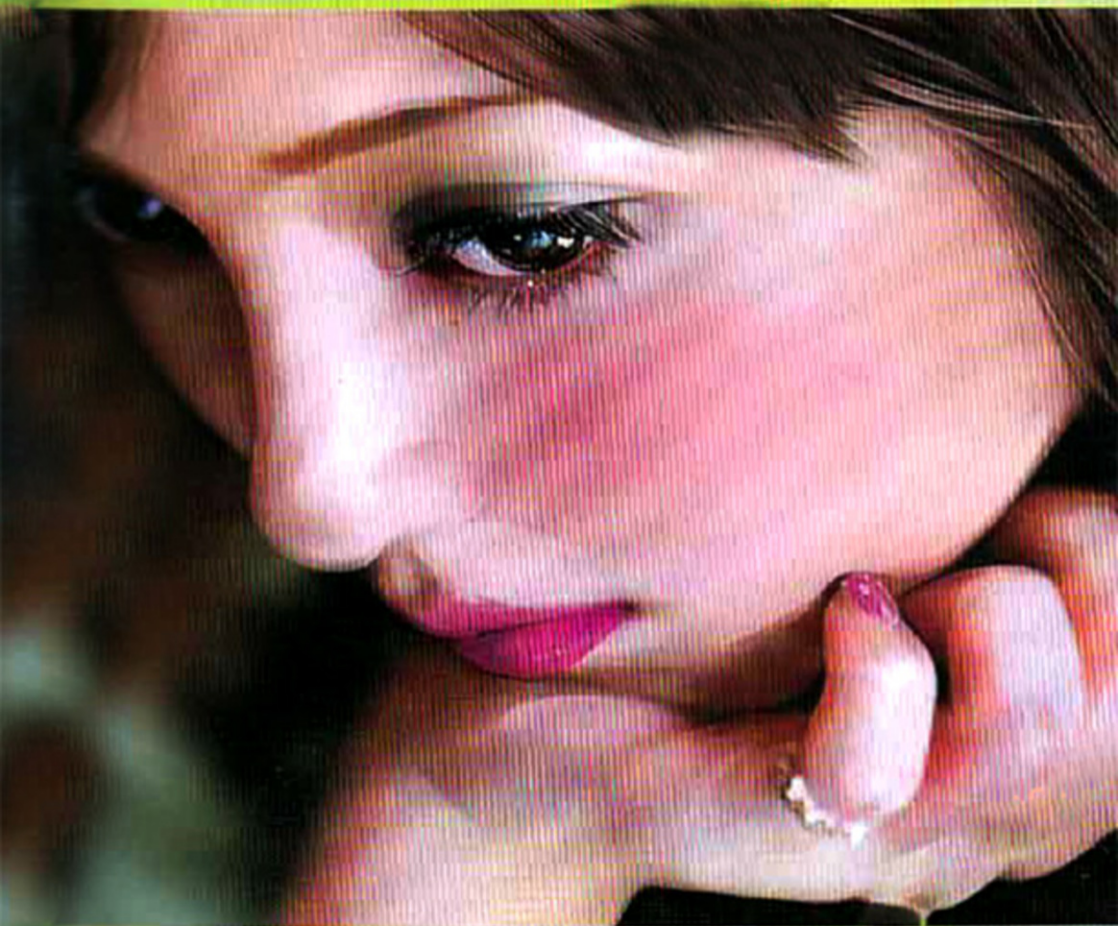

မိုးဦးကိုကိုစိစဉ်သည်

လွန်*တာမို

ချစ်သောဦးရယ်

(၁)

‘အီး ... ဟီး ... ဟီး ...’

‘အီး ...’

‘ဟဲ့ ယုန်ဖြူ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဒီလောက်အထိ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ချုံး ပွဲချ ငိုနေရလောက် အောင် ညည်းမှာ ဘာတွေကြေကွဲဝမ်းနည်းစရာရှိ လို့လဲ ဟဲ့’

‘အဟင့် ဟင့် အဟင့်’

‘အီး ... ဟီး ... ဟီး ... ရွတ်’

‘ဖတ်’

ငွေယုန်ဖြူတစ်ယောက် အလွန်အမင်း ကြေကွဲဝမ်းနည်းစွာဖြင့် မျက် ရည်တွေကလည်း သူမ ပါးပြင်လေးပေါ် တလိမ့်လိမ့် မိုးသီးမိုးပေါက် တွေကဲ့သို့ ပြိုဆင်းကျလာ၏။ တသိမ့်သိမ့် ရှိုက်ငိုရင်း နှပ်ချေးတွေ ထွက် သမျှ လက်နှင့်ညှစ်ပြီး နံရံကိုပစ်သည် ။

‘ဟင့် ... ဟင့် ... နှပ်ချေးတွေ နံရံကို ဘာဖြစ်လို့ ပစ်နေရတာလဲ။ ဟ င် ငွေယုန်ဖြူဖြူ ... မေးနေတာ မကြားဘူးလား၊ ဘာဖြစ်လို့ ညည်း လူကြားမကောင်း သူကြားမကောင်း အော်ဟစ်ငိုနေ ရတာလဲ။ ဖြေလေ’

‘ဦးဦးကို လက်မထပ်ချင်လို့ ဦးမိုးသခင်ကို လက်မထပ်ချင်လို့ ... တွေးမိတိုင်း ငွေယုန်ဖြူ ဖြူ အသည်းနှလုံးတွေ နာကျင်ကြေကွဲရတယ်

... လောကကြီးထဲမှာ ရွေးချယ်စရာ ယောက်ျားဆိုလို့ ဦးမိုးသခင်တစ်ယောက်ထဲ ရှိနေမယ်ဆိုရင်တောင် သူ့ကိုမရွေးချယ်ဘူး ... မုန်းလို့ ’

‘မိငွေယုန်ဖြူ ... ဘာစကားတွေပြောနေတာလဲ ... မောင်မိုးသခင်ကို ညည်းက ဘာကြောင့် မုန်းတီးနေရတာလဲ ပြောစမ်း ... ရုပ်ရည်ချောပြီး သား၊ အောင်မြင်တဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင် ... ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဦးဆောင်နိုင်တဲ့ အရည်အချင်းလည်း ရှိတယ် ... ပညာတတ် ဘွဲ့တွေရထားတာ တသိတသန်းကြီး’

‘အဲဒါတွေ သူပိုင်ဆိုင်ထားလို့ ကြီးကျယ်ခမ်းနားပြီး ဘဝင်လေဟပ်နေလို့ လေ။ ပြီးတော့ လည်း ငွေယုန်ထက် အသက်ကြီးတယ်’

‘ငွေယုန် အပိုတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့ လေကုန်တာပဲရှိမယ် ... မောင်မိုးသခင်အသက်က ညည်းထက် ရှစ်နှစ်လောက်ပဲ ကြီးတာပါ။ ညည်းဟာညည်း အရွဲ့တိုက်ပြီး ဦးဦးလို့ ခေါ်တာလေ ... တကယ်ဆို ကိုကိုလို့ ခေါ်ရမှာ ဟဲ့’

‘အန်တီလေးနော်၊ ယုန်ဖြူထက် ရှစ်နှစ်ကြီးတယ်ဆိုတဲ့ အသက်က နည်းလား ... အဘိုးကြီး ဖြစ်နေပြီ။ အန်တီလေးကတော့ ငယ်တယ်လို့ ထင်မှာ ပေါ့။ သူလက်ထပ်သင့်တာက အန်တီလေး’

‘ဒုက္ခပါပဲ မိငွေယုန်၊ ဒီကောင်မလေး ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ကျုပ်အသက်က လေးဆယ်ကျော် ဖြစ်နေပြီ၊ မောင်မိုးသခင်က အခုမှ အသက်နှစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပဲ ရှိသေးတာ။ အပိုတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့ ။ ဒီကိစ္စက ကွယ်လွန်သွားကြတဲ့ ညည်းဒယ်ဒီနဲ့ မာမီတို့ ရဲ့ ဆန္ဒလေး သူတို့ စီစဉ် သွားကြတာ’

‘အီး ... ဟီး ... အဲဒါကြောင့်ပြောတာပေါ့၊ ယုန်ဖြူရဲ့ ဘဝလက်တွဲဖော် တစ်သက်လုံး အတူတူ ခရီးဆက်ရမယ့်ယောက်ျား ...

ယုန်ဖြူချစ်မြတ်နိုးတဲ့ ယောက်ျားကိုတောင် ရွေးချယ်ခွင့် မရှိ တော့ဘူးလား။ ဦးမိုးသခင်က အရမ်းစည်းကမ်းကြီးတယ်။ ဇီဇာကြောင်လွန်းတယ်။ ယုန်ဖြူကို ဘောင်ခတ်ပြီးထားတော့မှာ ၊ လူ့အခွင့်အရေးကိုလည်း နားမလည်ဘူး၊ မာမီတို့ လုပ်ရပ်က ရက်စက် လွန်းပါတယ်။ အီး ... ဟီး ...’

‘ရွတ်’

‘ဖတ်’

‘ဟဲ့ ... ဟဲ့ ငါ့ကိုစင်ကုန်ပြီ ... ဒုက္ခပါပဲ၊ တော်တော်ညစ်ပတ်တဲ့ ကောင်မလေး၊ ငွေယုန်ဖြူ ... အပိုတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့ တော့၊ ညည်းဘယ်လိုအကြောင်းပြချက်နဲ့ မှ ငြင်းပယ်ခွင့်မရှိဘူးနော်၊ မနက်ဖြန် ရန်ကုန်ကိုသွားရမယ်။ ဆုံးပါးသွားတဲ့ မိဘတွေစကားကို ညည်း ငြင်းမလို့ လား’

ဟုတ်ပါတယ်လေ ...။ ငြင်းပိုင်ခွင့် မရှိဘူးဆိုတာလည်း ငွေယုန်ဖြူဖြူ သိပါတယ် ... ဒယ်ဒီ နဲ့ မာမီတို့ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျစွာ ကား မတော်တဆဖြစ်ပြီး ကွယ်လွန်သွားခဲ့ကြရရှာသည် ။ ငွေယုန် ကြောင့်ပါပဲ။

ငွေယုန်ငါးနှစ်အရွယ်က ဒယ်ဒီကားမောင်းနေတုန်း ဒယ်ဒီကို စိတ်ကောက်ပြီး နောက်ကနေ ဒယ်ဒီမျက်လုံးတွေကို သူမလက်နှင့် ပိတ်ပစ် လိုက်၍ ဖြစ်၏။ ကားက လမ်းဘေးသစ်ပင်ကြီးကို အရှိန်နှင့် ဝင်တိုက်ခဲ့ပြီး ရှေ့ခန်းမှာ ထိုင်ကြတဲ့ ဒယ်ဒီရော မာမီရော ဒဏ်ရာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရရှိ သွားကြကာ ကွယ်လွန်သွားရလေသည် ။ နောက် ခန်းမှာ ထိုင်လိုက်လာကြသော အန်တီလေး ခင်မြမြ နှင့် ငွေယုန်ဖြူဖြူ တို့ အသက်ရှင်ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ၏။ ထိုအချိန်ကမှ စတင်၍ ဦးမင်းသခင်နှင့်

ငွေယုန်ဖြူ တို့ စတင်တွေ့ဆုံခဲ့ကြသည်။ ။

‘မင်း ဘယ်လိုကောင်မလေးလဲ၊ မင်းက အရမ်းဆိုးတဲ့ ကောင်မလေးပဲ၊ မင်း တကယ်ပဲ အသိဉာဏ်မရှိဘူး’

လူကြီးတွေအလစ်မှာ ငွေယုန်အား စူးစူးခါးခါး ဝင်းတောက်မာထန်နေတဲ့ ဒေါသတွေအပြည့် မျက်ဝန်းတွေနှင့် ကြည့်ရင်း ဦးမိုးသခင်က ပြောခဲ့၏။ ငွေယုန် အရမ်းကို ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်ခဲ့ရ တာပါ။ နှစ်ရက်လောက် သတိလစ်နေခဲ့၏။ စွန့်အ သလိုဖြစ်ပြီး ခြောက်လလောက်အထိ စကား ကောင်းကောင်း မပြောနိုင်တော့။ သူမအား နှစ်သိမ့်ချော့မြူပေးနေသူတွေက ဦးမိုးသခင်ရဲ့ မိဘ တစ်တွေပဲ ဖြစ်လေသည်။ ။

‘သမီးလေး ဘာမှ မကြောက်နဲ့ နော်၊ ဘာတို့ ရှိပါတယ်။ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲလေ။ သမီးလေး က အရမ်းငယ်သေးတယ်။ မိဘတွေကလည်း အရမ်းအလိုလိုက်ထားကြတာကိုး။ ကံကြမ္မာပဲပေါ့။’

အန်တီလေးကိုယ်တိုင် ကြောက်ရွံ့အားငယ်နေ၍ ဦးမိုးသခင် မိဘတွေက အတူတူ လာရောက် နေထိုင်ပေးခဲ့ရသည်။ သူတို့ ကြောင့်လည်း အန်တီလေးနဲ့ ငွေယုန်ဖြူဘဝ ရပ်တည်ရှင်သန်နိုင်ခဲ့ကြ တာဟု အန်တီလေး မကြာခဏပင် ပြောပြနေခဲ့သည်။ ။

‘အန်တီလေး ပြောထားပြီးပြီနော်။ ညည်းလေး လိမ္မာစမ်းပါတော့။ အန်တီလေးလည်း ရိပ်သာနေတော့မယ်။ ညည်းလေးအတွက် စိတ်ချရတဲ့ မောင်မိုးသခင်ရဲ့ လက်ထဲ အပ်ထားပြီးတော့ လေ’

‘ငွေယုန် သိပါတယ်။ ဒီလူကြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ် နှိပ်ကွပ်နိုင်ဖို့ အတွက် အန်တီလေးက အကြောင်းပြပြီး ရိပ်သာမှာ နေမှာ မဟုတ်လားလို့ ... ဒီအသက်အရွယ်က ရိပ်သာမှာ နေရမယ့် အရွယ် လား’

‘အန်တီလေးကလေ မမနဲ့ အစ်ကိုဆုံးပြီးထဲက သီလရှင် ဝတ်ချင်ခဲ့တာပါ။ တူမလေး ကျန်ရစ်ခဲ့လို့ စောင့်ရှောက်ဖို့ နေခဲ့တာ။ မောင်မိုးသခင်ရဲ့ မိဘတွေဆီမှာ သမီးဒယ်ဒီက အသေအချာ အပ်ထားခဲ့တာပါ။ အရွယ်ရောက်လာရင် မောင်မိုးသခင်နဲ့ လက်ထပ်ပေးဖို့ အထိပဲ’

ဒေါ်ခင်မြမြလည်း တူမလေး ငွေယုန်ဖြူကို ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့တဲ့ ဘဝလေး ပိုင်ဆိုင်စေချင် သည် ။ ငယ်ငယ်လေးထဲက မိဘတွေအလွန်အကျွံ အလိုလိုက်ထား၍ ဆိုးဝါးတဲ့ ကလေးဆိုးမလေး ဖြစ်နေလေ၏။ လိုချင်တာ အတင်းပူဆာပြီး မရလျှင် ဘေးမှာ ရှိနေတဲ့ လူတွေကို ဒုက္ခပေးတတ်တဲ့ အကျင့်ရှိသည် ။

‘ညည်းလေးကို အန်တီလေးကိုယ်တိုင်လည်း ဆက်ပြီး အလိုလိုက်ထားခဲ့မိတာပါ။ မိတဆိုး လေးဖြစ်လို့ မဆူရက်၊ မပြောရက်ဘဲ ထားခဲ့တာ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ လူကြီးမိဘတွေ ဆန္ဒအတိုင်းပဲ မောင်မိုးသခင်နဲ့ လက်ထပ်ပေးရမယ့် တာဝန်ရှိတယ်။ မောင်မိုးသခင်ရဲ့ မိဘတွေကလည်း အန်တီ လေးဆီမှာ အသေအချာမှာ ခဲ့ကြတာ’

မောင်မိုးသခင်ရဲ့ မိဘတွေ ဆုံးပါးသွားကြတာ မကြာသေးပေ။ ငွေယုန်ဖြူအသက်နှစ်ဆယ် အရွယ်တွင် သားဖြစ်သူနှင့် လက်ထပ်ပေးပါတဲ့ ။ သားကိုလည်း ကတိတွေ အထပ်ထပ်တောင်းပြီး မှာ ကြားသွားကြသည် ။

‘မောင်မိုးသခင်ရဲ့ စကားကို လိုက်နာပါ ငွေယုန်လေး လိမ်လိမ်မာမာ နေပါနော်။ ပြဿနာတွေ တက်ရင် အန်တီလေး လာပြီး မကယ်နိုင်ဘူး၊ သွားလေသူတွေရဲ့ ဆန္ဒပါကွယ်’

တူမလေး ငွေယုန်ဖြူအား ချောတစ်လှည့် ခြောက်တစ်ခါနှင့် ဒေါ်ခင်မြမြ ဆုံးမစကားတွေ ပြော နေရသည် ။ မိဘတွေ အက်ဆီးဒင့်ဖြူ

စိစဉ် ခြောက်လလောက်အထိ စကားမပြောနိုင်ဘဲ စွန့်အသလို အကြောက်လွန်နေခဲ့၍ မိမိက အလိုလိုက်အကြိုက်ဆောင်ကာ ငွေယုန်ဖြူလေး ပျော်ရွှင်အောင် နေစေ ခဲ့တာကပင် တူမလေးအကျင့်စရိုက်တွေက တဖြည်းဖြည်း ပြန်လည်ဆိုးသွမ်း လာစေခဲ့သည်။ ။ အကျင့် ဟောင်းက မပျောက်ခဲ့၊ မကျေနပ်လျှင် မကျေနပ်သလို အရွဲ့တိုက် ဘုဘောက်ပြောကာ ဒုက္ခပေးနေ တတ်သည်။ ။

သူမလည်း အမြဲတမ်း စိတ်မအေးချမ်းနိုင်ပါ။ မောင်မိုးသခင်က စည်းကမ်းတွေနှင့် တင်းကျပ် လွန်းသဖြင့် အမြဲတမ်းပဲ ပြဿနာတွေ တက်နေကြရ၏။ မောင်မိုးသခင်ကိုပင် ကိုကိုဟု ခေါ်ဖို့ သင်ပေးတာမရ။ ဦးလေးဟု အရွဲ့တိုက် ခေါ်နေခဲ့သည်။ ။

‘ဦးလေးရဲ့ မျက်လုံးတွေကို ငွေယုန်အရမ်းမုန်းတယ်၊ လူသတ်တရား ခံကို ကြည့်တာမျိုး လေ’

‘အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ငွေယုန်လေးရယ်၊ မောင်မိုးသခင်က လိမ္မာယဉ်ကျေးတယ်။ စည်းကမ်းရှိတယ်၊ သမီးကို လိမ္မာစေချင်တာပါ’

‘မဟုတ်ပါဘူး မိဘတွေကို သတ်တဲ့ သမီးဆိုပြီး မုန်းနေတာပါ။ လူဆိုးမလေးအဖြစ်အထင် အမြင်သေးနေခဲ့တာ ငွေယုန်သိတာပေါ့။ ငွေယုန်ကို ငယ်ငယ်ထဲက အဇာတသတ်မလေးတဲ့ ။ ငွေယုန်က မသိနားမလည်လို့ ဒယ်ဒီကို ရန်လုပ်မိတာပါ။ မိဘတွေကို ဘယ်သူက သေစေချင်မှာလဲလို့’

‘ငွေယုန်လေးရယ်၊ အန်တီလေး အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ်နော်။ အတိတ်က ကိစ္စတွေ မေ့ပစ်လိုက်ပါတော့ကွယ်၊ မောင်မိုးသခင်ကလည်း အဲဒီတုန်းက ငယ်ရွယ်သေးတာပဲလေ’

‘မပြောတော့ပါဘူး၊ ငွေယုန် ဘာပဲပြောပြော၊ အန်တီလေးက သူ့ဘ

ကံက ရပ်တည်မှာ သိသားပဲ၊ ငွေယုန်ကိုလေ
အသက်ခြောက်ဆယ်အဖိုးကြီးနဲ့ လက်ထပ်ပေးရင်တောင် ငွေယုန်က ခု
နံ ပေါက်ပြီး ယူပစ်မိမှာ ၊ ဟွန့် အခုတော့ ဦးလေးနဲ့ မှ ’

‘ငွေယုန်ရယ် ပြောလေ ကဲလေပါပဲလား၊ ညည်းကတော့ ရိုင်းချင်တို
င်း ရိုင်းနေတာပါပဲလား။ အန်တီလေးကို အခက်တွေ့အောင် မလုပ်ပါနဲ့ ၊
ညည်းလေးကြောင့် မိဘတွေ သေဆုံးရတာကို မေ့မပစ် နဲ့ ၊ အပြစ်တွေ
ကို ပြန်ပေးဆပ်စမ်းပါ’

‘အန်တီလေး ဘာပြောလိုက်တာလဲ၊ မိဘကို သတ်တာမမေ့နဲ့ ဟုတ်
လား၊ ဒယ်ဒီနဲ့ မာမို့ကို ငွေယုန်သတ်တာ မဟုတ်ဘူး နော်၊
အဲဒီစကားကြီးကို ငွေယုန်အမုန်းဆုံးပဲ၊ ကောင်းပြီလေ၊ အန်တီ လေး စိ
တ်အေးလက်အေးနဲ့ တရားရိပ်သာမှာ ပဲနေပါ။ စိတ်မပူပါနဲ့ ၊ ဦးမိုးသခင်
ကို ငွေယုန် လက်ထပ် မှာ ပါ’

‘အေး ညည်း မလွဲမသွေလုပ်ရမယ့် ကိစ္စတစ်ခုပဲ။ အန်တီလေးက
တော့ လုံးဝအလိုမလိုက် တော့ဘူး။ ညည်းရှေ့ဆက်ရမယ့်ဘဝပဲလေ။ ငါ
သံယောဇဉ်တွေ ဖြတ်မယ်။ မနက်ဖြန် ရန်ကုန်သွားဖို့ ပြင်ပါ။ ညည်းဟာ
ညည်း မျက်ရည်တွေ ပင်လယ်ဖြစ်သွားတဲ့ အထိ ငိုနိုင်တယ်။ ဒီအသက်
အရွယ်အထိ ဆင်ခြင်တုံတရား မရှိသေးတဲ့ ငွေယုန်ဖြူပဲ၊
ဒေါ်လေးသွားပြီ’

ဒေါ်ခင်မြမြ စိတ်တွေကို ပိုင်းဖြတ်ပြီး ငွေယုန်ဖြူရှေ့ကနေ ချာခနဲလှ
ည့်ထွက်လာခဲ့သည် ။ တူမကို သနားလို့ ဆိုပြီး ဆက်အလိုမလိုက်နိုင်
တော့ဘူး။ ရှေ့ဆက်မယ့်ခရီးမှာ ညည်းလေးရဲ့ လက်တွဲ ဖော်က
မောင်မိုးသခင်ပဲ။ ငွေယုန်ဖြူအား စည်းကမ်းတွေ လူ့ကျင့်ဝတ်တွေ
သင်ကြားပေးဖို့ လိုအပ် နေသော်လည်း မောင်မိုးသခင်က လက်ထပ်ပါ့မ

ယ်ဟု အလွယ်တကူ လက်ခံသဘောတူခဲ့တာပဲ ကျေးဇူးတင်ရမလို ဖြစ်နေသည်။ ။

‘ကောင်းပါပြီ အန်တီလေးရယ်၊ မနက်ဖြန် ငွေယုန်သွားပါ့မယ်။ ဦးမိုးသခင်နဲ့ လက်ထပ်မှာ ပါ။ ဒယ်ဒီနဲ့ မာမီဆန္ဒတွေကို ငွေယုန်ဖြည့်စွမ်းပေးမှာ ပါ။ ဦးမိုးသခင်နဲ့ လက်ထပ်လိုက်ရင် အန်တီ လေး တာဝန်ကျပြီ မဟုတ်လား၊ သူ့လက်ထဲကို အရောက်အပ်ပစ်လိုက်ပါ’

တွေ့လား ... ပြောလိုက်တဲ့ စကားတွေက ... ဒေါ်ခင်မြမြ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ ခိုင်ခိုင်မာမာချ ပြီး ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ ထွက်လာခဲ့သည်။ ။

‘အန်တီလေးတို့ က ငွေယုန်ဖြူကို အလိုလိုက်လွန်းတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ လက်ထပ်မယ်ဆိုရင် တောင် အန်တီလေး လိုက်မလာပါနဲ့ ။ ကျွန်တော့်လက်ထဲပဲ အရောက်အပ်လိုက်ပါ။ ငွေယုန်ဖြူကို ပုံစံခွက်လှလှလေးထဲမှာ ပုံသွင်းပေးမှာ ပါ။ စိတ်ချပါဗျာ’

ဒေါ်ခင်မြမြလည်း သဘောတူခဲ့ရသည်။ ။ မောင်မိုးသခင်တစ်ယောက်ပဲ ငွေယုန်ဖြူလေးရဲ့ ဘဝ ကို ချုပ်ကိုင်ပြီး လမ်းဖြောင့်တည့်မတ်ပေးနိုင်မည်ဖြစ်သည်။ ။ အစ်ကိုနှင့် မမတို့ အန္တရာယ်ဆိုးကြီးနှင့် ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ကာ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ရသည့်အဖြစ်က ဒေါ်ခင်မြမြ ဘယ်တော့မှ မေ့ပျောက်၍ မရနိုင်ခဲ့။ ဆိုးရွားစွာ ကြောက်လန့်နေခဲ့၏။ ထို့ကြောင့်ပင် တူမလေးငွေယုန်ဖြူ အသက်နှစ်ဆယ်ရောက် သည် အထိ သည်းခံပြီး လူ့ဘောင်မှာ နေထိုင်လာခဲ့ရတာပါ။ ငွေယုန်ဖြူလေးအား စောင့်ရှောက်ပေး မယ့်သူက အရည်အချင်းတွေ အစွမ်းအစတွေနဲ့ ပြည့်စုံနေတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ။ နောက်ဆံ တင်းမနေတော့ဘဲ ဥပေက္ခာပြုထားလိုက်ဖို့ အခိုင်အမာ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ။

(၂)

ငွေယုန်ဖြူဖြူတစ်ယောက်ထဲ တစ်ညလုံးအိပ်လို့ မပျော်နိုင်ဘဲ ငုတ်တုတ်လေး ထိုင်နေမိသည်။ ။ မျက်တောင်ဖျားတွေပေါ်က အိပ်စက်ခြင်းတွေတောင် ပျောက်ဆုံးသွားရတဲ့ အထိ သူမစိတ်တွေ ညစ်နွမ်းပူလောင်နေရ၏။ ဦးမိုးသခင်ကို မကြိုက်ပါဘူး။ ငွေယုန်နှင့် ဘယ်တုန်းကများ အဆင်ပြေ သင့်မြတ်ခဲ့ဘူးလို့ လဲ၊ ပြီးတော့လည်း ဦးမိုးသခင်ရဲ့ သူမအပေါ် အထင်သေးတဲ့ အကြည့်တွေကို ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်မိသလို အဇာတသတ်မ လို့ လည်း အပြောမခံချင် ... ငယ်စဉ်ကတောင် အဓိပ္ပာယ်သေသေချာချာမသိဘဲ စိတ်ဆိုးနာကျင်နေခဲ့ရသည်။ ။

‘သမီးလေး ငွေယုန်ရဲ့ မိဘတွေက သားကို ယုံကြည်ကြတယ်။ သူတို့ သမီးလေးကို သား လက်ထဲ အပ်ချင်ကြတယ်၊ သားက သမီးလေးအပေါ် သံယောဇဉ်ရှိတာ အန်တီလေးသိပါတယ်။ သားက စည်းစနစ်နဲ့ နေထိုင်တတ်လို့ သာပါ’

ဦးမိုးသခင်ရဲ့ မိဘတွေကတော့ ငွေယုန်အပေါ် သမီးလေးအရင်းကဲ့သို့ ချစ်ကြသည်။ ။ စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့ကြ၏။ ဦးမိုးသခင် တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းအောင်မှ ရန်ကုန်သို့ ပြောင်းရွှေ့သွားကြ၍ ငွေယုန်တို့ နှင့် အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားသည်။ ။ အန်တီလေးနဲ့ တော့ အဆက်အသွယ်ရှိခဲ့၏။ ငွေယုန် တမင် ကင်းကင်းနေခဲ့တာပါ။

‘ငွေယုန်က မိဘတွေကို သေစေချင်ပါ့မလား ဦးလေးရဲ့ ၊ မသိလို့ ပေါ့

၊ ဒီလိုမျိုး ငွေယုန်ကို မိဘတွေ ထားခဲ့မယ်ဆိုတာ မသိခဲ့လို့ ပေါ့’

သူမ ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ ဦးမိုးသခင်ကို မုန်းတီးနာကြည်းနေခဲ့သည်။

‘ကိုကိုလို့ ခေါ်နော် ငွေယုန်လေး’

‘ဟင့်အင်း မခေါ်ချင်ပါဘူး၊ ဦးလေးအရွယ်ပဲ ဦးလေးလို့ ပဲခေါ်မယ်၊ ဘာကိုကိုလဲ၊ မုန်းလိုက်တာ’

‘ငွေယုန်၊ ဒီကလေးမ လူမှုရေး နားမလည်လိုက်တာနော်၊ ပြောလေကဲလေပဲ’

‘ကျွန်တော့်ကို သူ ဘယ်လိုပဲခေါ်ခေါ် ရပါတယ်။ တော်တော် ခေါင်းမာတဲ့ ကောင်မလေး’

ဦးမိုးသခင်နှင့် ငွေယုန်ဖြူတို့ မတွေ့ဖြစ်တာကြာပြီ။ အနံကြီးကွင်းကျယ်နှင့် ဆရာကြီး လုပ် တတ်သဖြင့်လည်း ငွေယုန်အမြင်ကတ်လာရသည်။ အခုတော့ ဦးမိုးသခင်နှင့် ငွေယုန် လက်ထပ်ရ တော့မည်။ သူက လက်ခံပါတယ်တဲ့ ... ဘာကြောင့်လဲ။ ငွေယုန်အား နှိပ်ကွပ်ဖို့ ကလွဲပြီး တခြားမရှိ နိုင်ပါဘူး။ တွေးမိတိုင်း ငိုပစ်ချင်သည်။

ငိုချင်တာမှ အသံကုန်အော်ဟစ်ငိုချင်တာပါ။ မိုးလင်းခါနီးမှ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွား၏။ သူမ အနားမှာ ရှိနေတဲ့ ဖုန်းသံအကျယ်ကြီး မြည်လာမှ လန့်နိုးသွားပြီး၊ ဖုန်းကို ကမန်းကတမ်း ဖွင့် နားထောင်လိုက်ပြီး အိပ်ချင်မူးတူး အသံကြီးဖြင့် ဟယ်လို လုပ်လိုက်သည်။

‘ဟယ်လိုပြောပါ’

‘ဟေ့ ငွေယုန်ဖြူ မင်းခုထိ အိပ်နေတုန်းပဲလား၊ ဘယ်အချိန်ရှိနေပြီလဲ၊ ဒါ အိပ်ချိန်လား’

‘ရှင် ... ဟင် အမလေး အော်လိုက်တာ၊ မိုးကြိုးပစ်သလားပဲ၊ သေချင်တယ်’

‘ဘာ ... ဘာပြောတယ်’

‘ဟင်’

ငွေယုန် လူးလဲထလိုက်မိသည်။ ဦးမိုးသခင်ပဲ ... ဘုရားရေ ... အော်လိုက်တဲ့ အသံက သူမ နားထဲမှာ ပေါက်ကွဲလွင့်စဉ်မတတ်။ သူမ ဘာတွေပြန်ပြောမိလိုက်မှန်းပင် မသိ။ အူတူတူနှင့် sorry ဘယ်သူလဲဟု ပြန်မေးလိုက်သည်။

‘ကိုယ်ပဲ ငွေယုန်ဖြူ’

‘ကိုယ် ... ဘယ်သူလဲ’

‘တောက် ... မိုးသခင်ကွ မိုးသခင်’

သိသားပဲ ...။ အမြင်ကတ်လို့ မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ရူးကြောင်မူးကြောင် လုပ်ပစ်တာ၊ ဘာကိစ္စ ဆက်ရတာလဲ၊ သူမအလုပ် သူမသိပါတယ်။ ရန်ကုန်တောင် မရောက်သေးဘူး ဟိုကနေ လှမ်းပြီး ဘာတွေညွှန်ကြားချက် ထုတ်ပြန်ဦးမလဲ မသိဘူး။

‘ငွေယုန်ဖြူ ... အန်တီလေးက ဖုန်းဆက်တယ်။ မင်းအိပ်ရာက မထသေးဘူး။ လှမ်းနိုး လိုက်တဲ့ ... အန်တီလေးက ရိပ်သာကို ထွက်သွားပြီ။ မင်း ညနေကားဂိတ်သွားရမယ် မဟုတ်လား၊ ပြင်လေ၊ ဘယ်အချိန်ရှိနေပြီလဲကွ’

‘ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်သိပါတယ် ဦးလေး’

‘ဘာသိတာလဲ ... မင်း အိပ်ခန်းမှာ နာရီမရှိဘူး ထင်တယ်၊ မင်း

ကားဂိတ်ဆင်းရဲမှာ က ညနေငါးနာရီနော်၊ အခု သုံးနာရီခွဲနေပြီ’

‘ဘာ ... ဟင် ... ဟုတ်လို့ လား၊ ကျွန်မ အဲ့လောက်အထိ မအိပ်ပါဘူး
၊ အပိုတွေ လာပြော မနေနဲ့’

‘မင်း ဖုန်းမှာ နာရီပါတယ် မဟုတ်လား၊ ဖွင့်ကြည့်လိုက်’

‘ကျွန်မ ဖုန်းကနာရီလုံးဝမမှန်ဘူး၊ တိုက်လည်း မတိုက်ဘူး၊ ကျွန်မ
ဖုန်းကနာရီကို တစ်ခါမှ ကြည့်ပြီး အလုပ်မလုပ်ဘူး’

‘ဟာ ဒီကောင်မလေးတော့ မင်းအခြေအနေ အရမ်းဆိုးနေပြီပဲ ငွေ
ယုန်ဖြူ ... ထင်တယ် ... မင်းဆီက အကျင့်ဆိုးတွေပျောက်ဖို့ မလွယ်ဘူး
ဆိုတာ’

‘ဘာရှင့်’

‘ထတော့၊ ဒါပဲ’

‘အဟွန်း၊ ဆရာကြီး စတိုင်လ်နဲ့’

‘ဘာ’

‘အဲ့ ... ဟို ... ဟို’

ဦးမိုးသခင် ဖုန်းပိတ်လိုက်ပြီထင်၍ မကျေမနပ် အပြစ်တင်
စကားပြောလိုက်မိတာ။ ဘာ ဆိုတဲ့ အော်သံကြီးကြောင့် သူမ အထိတ်
တလန့်နှင့် ဖုန်းကို ပိတ်ပစ်လိုက်ရသည်။

‘ဟူး မလွယ်ပါလား၊ အန်တီလေးကလည်း ရက်စက်လိုက်တာ
သွားပြီတဲ့ ချစ်တူမလေးကို နှုတ်တောင် မဆက်သွားဘူး၊ သံယောဇဉ် ပြ
တ်တယ်ပေါ့လေ၊ ရတယ် ... ရတယ်၊ ငွေယုန်ဖြူတို့ က တစ်ယောက်ထဲ
လည်း ရတယ်၊ နယ်မရွေးဘူး ဟင်း’

သူမ နံရံမှာ ကပ်ထားတဲ့ နာရီကို မော့ကြည့်မိတော့ တကယ်ပဲ လေး နာရီထိုးခါနီး ဖြစ်နေ သည် ။ ဘုရားရေ ဦးလေးပြောတာ ဟုတ်နေသား ပဲ၊ သေပြီ ... ကားဂိတ်ဆင်းရမည့် အချိန်တောင် ကပ်နေပြီပဲ။ သူမ အိပ် ရာပေါ်ကနေ လူးလဲထ၍ ရေချိုးခန်းထဲ ပြေးဝင်လိုက်၏။ သွားကိုပင် သေသေချာချာ မတိုက်နိုင်။ ကားဂိတ်သို့မဆင်း၍ မဖြစ်ပေ။ ငွေယုန်တို့ ပိုင်တဲ့ ခြံနှင့်တိုက်ကို ငှားလိုက်ပြီး မနက်ဖြန် အိမ်ငှားတွေတက်လာ တော့မည် ဖြစ်၏။ အန်တီလေးကတော့ အပြတ်လုပ်တာပဲ၊ ရက်စက်လို က်တာနော်၊ လက်ထပ်ပွဲကိုတောင် ဦးမိုးသခင်ရဲ့ အစီအစဉ်တွေအတိုင်း ငွေယုန် လိုက်နာရမှာ ပါ၊ အောက်ပါတယ် ...။ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဘဝမှာ အကြီးအကျယ် မင်္ဂလာယူ ရမည့် လက်ထပ်ပွဲက မခမ်းမနား လူ မသိ၊ သူမသိ ပြီးမြောက်သွားမှာ ပဲ ဖြစ်သည် ။

‘နဂိုကမှ အထင်သေးနေတဲ့ လူကြီး အခုတော့ နှိပ်ချပြောစရာ အကွ က်ရသွားပြန်ပြီ။ အန်တီ လေးကြောင့်ပါ။ တကယ်ဆို ကိုယ့်တူမအကြောင်း သိသိကြီးနဲ့ အပြောအဆိုခံရအောင် ဒီလူကြီးမှ နှိုး ခိုင်းရလား၊ ဒီလောက်အထိ ချစ်တူမကို သံယောဇဉ်ပြတ်တယ်ပေါ့လေ။ ပြတ် ... ပြတ် ... နောက် ဘဝအဆက်ဆက်ပါဖြတ်လိုက်’

ငွေယုန်ဖြူတစ်ယောက်ထဲ ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲပြီး ရေပန်းအောက် ပြေးဝင်ကာ ရေပန်းကို ဂိတ်ကုန်အောင် ဖွင့်သည် ‘အား ... အမလေး ... ပူလိုက်တာ သေပါပြီ ဒုက္ခပါပဲ၊ ရေပူကို ဖွင့်မိလိုက် တာပဲ အား’

ရေပူထွက်သော ရေပန်းအား ဖွင့်လိုက်မိ၍ သူမခန္ဓာကိုယ်ပေါ် ရေ နွေးနှင့် လောင်းချလိုက် သလို ပူလောင်သွားသဖြင့် အမြန်ပြန်ထွက်လာ ခဲ့ရသည် ။

‘ကြာပါတယ်ဆိုမှ တော်ပြီ၊ ရေမချိုးတော့ဘူး၊ ဒီအတိုင်းပဲ သွားမယ်။

ပူလိုက်တာ အမလေး သေပစ်ချင်တယ်’

ဖြူနုအိစက်သည့် သင်းသင်းမှ ည့်မှ ည့် ခန္ဓာကိုယ်လေးပေါ်မှာ အပူလောင်ဒဏ်ရာတွေများ ဖြစ်သွားပြီလားလို့ ... တော်ပါသေးရဲ့ ရေပူက ဖွင့်ကာစမို့ ... ပူစပ်စပ်ကြီးဖြစ်နေတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်လေး အား မွှေးပွသဘက်နှင့် ရစ်ပတ်ပြီး ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ ။

‘ဟူး သေလိုက်တော့ ငွေယုန်၊ ဒီအချိုးနဲ့ များ ဦးမိုးသခင်နဲ့ နေရဦးမယ် ...။ လုံးဝပဲ၊ ဦးလေးကို လက်မထပ်ချင်ပါဘူး၊ အချစ်မပါတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးက ဘယ်လိုလုပ်ကောင်းမှာ လဲ ဟီး ... အီး’

မျက်ရည်တွေက ဘယ်ကနေဘယ်လို ရောက်လာမှန်းမသိပဲ။ သူမမျက်ဝန်းလေးအစုံတွင် ပြည့်နှက်လာကာ ပါးပြင်ပေါ်တပေါက်ပေါက် လိမ့်ဆင်းကျလာသဖြင့် ရင်ထဲမှာ ပေါ့သွားစေရန် အော်ဟစ်ငိုမိပြန်သည်။ ။

‘အီး ... ဟီး ... ဟီး’

လူတွေအားလုံး ရက်စက်တယ်။ ငွေယုန်ကို နှိပ်ကွပ်မယ့်လူကြီးလက်ထဲမှ အရောက်အပ်ကြ တယ်။ အီး ... ငွေယုန် ကြမ်းပြင်ပေါ်ထိုင်ချင်မိပြီးမှ ကားဂိတ်ဆင်းရန် သတိရ လာပြီး ပြန်ထလိုက် ကာ အဝတ်အစားလဲရသည်။ ။

‘မောင်မိုးသခင်ကလွဲပြီး ညည်းအတွက် စိတ်ချရမယ့် ယောက်ျားမရှိဘူးနော် ငွေယုန် ... လိမ်လိမ်မာမာနေပါ။ မောင်မိုးသခင်စကားကိုလည်း တစ်သွေမတိမ်း လိုက်နာပါ။ အန်တီလေး ဒါပဲ သတိပေးပါရစေ’

ဦးမိုးသခင်နဲ့ စကားတွေကို တစ်သဝေမတိမ်းလိုက်နာမှ လိမ်လိမ်မာမာနေထိုင်တာလား၊ သူက မတရားနှိပ်စက် ညည်းပန်းနေရင်ရော ဦးမိုး

သခင်ရဲ့ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ငွေယုန်ဖြူအပေါ် သံယောဇဉ် တွယ်တာခြင်းအရိပ်တွေ တစ်စက်လေးမျှပင် မရှိ။ ဦးမိုးသခင်ရဲ့ အကြည့်တွေအောက်မှာ ငွေယုန်ဖြူ ဘယ်လောက်အထိများ သိမ်ငယ်ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေခဲ့ရလဲ။ ဘယ်သူမှ မသိကြ။ သူမ အသက် နှစ်ဆယ်အရွယ်တွင် ဦးမိုးသခင်နဲ့ လက်ထပ်ရမယ်ဟု ဦးမိုးသခင်ရဲ့ မိဘတွေနှင့် အန်တီလေးတို့ ပြောဆိုညှိနှိုင်းနေတဲ့ စကားတွေကြားပြီးထဲက မိန်းကလေးတစ်ယောက်မလုပ်သင့်တဲ့ ... အကျင့်စရိုက်တွေကို ငယ်စဉ်ကထက် ပိုမိုလုပ်ဆောင်လာခဲ့သည်။ ။

အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့၊ ဦးမိုးသခင် အထင်မကြီးအောင် ... သူမကို ရွံရှာကြောက်လန့် ပြီး ငြင်းပယ်ဖြစ်အောင်ပါ။

အခုတော့ ဦးမိုးသခင်က လူကြီးစီမံရာကို နာခံတတ်တဲ့ သားလိမ္မာလေးဘဝကိုခံယူပြီး ငွေယုန်ဖြူနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ သဘောတူပါတယ်တဲ့။ ။ အဓိပ္ပာယ်မရှိလိုက်တာပါ။ ကိုယ်မချစ် မနှစ်သက် တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အား ဦးမိုးသခင် အလွယ်တကူ လက်ထပ်ဖို့ သဘောတူခဲ့တာ။ သေချာတာက ငွေယုန်ဖြူအား ပညာပေးဖို့ ခြေလှမ်းစတင်လှမ်းလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်နိုင်လေသည်။ ။

‘သွားမယ် ဘာဖြစ်လဲ ... ဦးမိုးသခင်ဆိုတဲ့ လူကြီး ... ရှင် ... မကြာခင်မှာ ကျွန်မအပေါ် အကြီးအကျယ် စိတ်ကုန်သွားစေရမယ်။ စောင့်ကြည့်နေပါ’

စိတ်ထဲကနေ အကြီးအကျယ် ကြိမ်းဝါးပြီး အိတ်တစ်လုံးဆွဲ၍ ကားဂိတ်သို့ အပြေးအလွှား ထွက်လာခဲ့သည်။ ။ အချိန်က လွန်တောင် လွန်တော့မယ်။ ကားထွက်သွားရင် ပြဿနာ။

‘မြန်မြန်လေး မောင်းပေးပါနော် အစ်ကိုကြီး၊ ကျွန်မစီးရမယ့်ကား

ထွက်သွားမှာ ကြောက်လို့ ပါနော်၊ အချိန်က ကပ်နေပြီ’

‘အစ်ကိုကြီးလည်း အမြန်ဆုံးမောင်းနေတာပဲလေ ကလေးမ၊
ဒီထက်မြန်ရင် တိုက်မိလိမ့် မယ်’

ဟွန်း ... ငွေယုန်ဖြူက ကိုယ်နဲ့ လက်ထပ်မယ့် ခင်ပွန်းလောင်းကို
တောင် အစ်ကိုကြီးခေါ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီကားသမားက ဦးမိုးသခင်
အရွယ်လောက်ပဲရှိမည်။ သူမခိုင်းတဲ့ အတိုင်း ကားကို အမြန်မောင်းပေး
စေရန် အစ်ကိုကြီးဟု ခေါ်ပစ်လိုက်တာ။

‘ကျွီ’

‘ဟင် ... ဘာဖြစ်တာလဲ’

‘ကားက ဘာဖြစ်သွားတာလဲ မသိဘူး စက်ရပ်သွားတယ်၊ ဒုက္ခပါပဲ
ကွာ၊ ဘယ်လိုလုပ်ရ မလဲ’

‘ကျွန်မ နောက်ကျလို့ မရဘူး၊ ဦးလေးကြီးကားကလည်း ဘယ်လိုဖြု
စ်ရတာလဲ သေပြီ’

‘မင်းစောစောကတော့ အစ်ကိုကြီး၊ အစ်ကိုကြီးနဲ့ ညာခိုင်းနေပြီး၊ အ
ခု ဦးလေးကြီး ဖြစ်ရော လား’

‘ဝူး ... ဝူး’

‘ဝူး ...’

‘ကားစက်နှိုးလို့ မရတော့ဘူး၊ မင်းအရမ်းမောင်းခိုင်းနေလို့ ဆီပန့်ထဲ
အမှိုက်ဝင်သွားတာပဲ ဖြစ်မယ်’

‘ဖြစ်ရတယ် ... ဦးလေးကြီး ကားစက်နှိုးတဲ့ အထိ ကျွန်မစောင့်လို့
မဖြစ်တော့ဘူး၊ နောက် ကားငှားရမှာ ပဲ’

သူမ ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အိတ်ကိုဆွဲပြီး ကားပေါ်မှ ဆင်း၍ နောက်
ထပ် အငှားကားတစ်စီးကို လှမ်းတားသည်။ ။

‘ဟေ့ ... ဟေ့ ... မင်းကားခပေးခဲ့ဦးလေ ကလေးမ’

‘ခရီးမှ မဆုံးတာ၊ ကျွန်မတောင် ဒုက္ခရောက်သွားရပြီ Taxi Taxi’

‘ဟေ့ ခရီးက သိပ်မဝေးတာ၊ ရောက်ခါနီးနေပြီလေ ကောင်မလေး’

ငွေယုန်လည်း ထုတ်ပေးမလို့ ဘဲ နောက်ထပ် Taxi က
ထိုးရပ်လာသဖြင့် ကားပေါ်ပြေးတက် လိုက်ရသည်။ ။ နောက်ကျနေပြီ ...
ပိုက်ဆံထုတ်ပေးဖို့ အချိန်လည်း မရတော့ဘူး။ ကားထွက်သွားရင် ဒုက္ခ
အကြီးအကျယ်ရောက်မှာ

‘မြန်မြန်လေး မောင်းပေးပါနော် အစ်ကိုကြီး၊ စီးရမယ့် ကားက ထွက်
သွားမှာ စိုးလို့ ပါနော်’

‘မင်းအဖေအရွယ်လောက်ကြီးကိုများ အစ်ကိုကြီးတဲ့ ... ငါ့အသက်
က ခြောက်ဆယ်’

‘ရှင်’

ဟုတ်သားပဲ ...။ ငွေယုန်လည်း ကားကို အမြန်မောင်းစေချင်၍ လူ
ကိုမကြည့်ဘဲ စွတ်ရွတ် ခေါ်ပစ်လိုက်တာပါ။ အငှားကားလေးက ကားဝ
င်းထဲ ဝင်လိုက်သည် နှင့် သူမစီးရမည့်ကားက ထွက်စပြုနေပြီမို့ ပိုက်ဆံ
ရှင်းပေးရပြီး ကားပေါ်ကနေ အမြန်ဆင်းရသည်။ ။

‘ဟိုး ... ဟိုး နေပါဦး ဒီမှာ ခရီးသည် ကျန်သေးတယ်၊ ဟိုး ... ဟိုး ...
ရပ်ပေးပါဦး’

ငွေယုန်ဖြူရဲ့ အော်ဟစ်သံကြောင့် တခြားကားတွေကပါ ဟွန်းတီးအ

ချက်ပေး တားဆီးပေး ကြသဖြင့် ခရီးသည် တင်ကားကြီး ရပ်သွားသဖြင့် အပြေးအလွှား တက်လိုက်ရသည်။ ။

ကားပေါ်ရောက်ရောက်ချင်း ထိုင်ခုံမှာ ပင် မထိုင်ရသေးခင် ဦးမိုးသခင်ဆီက ဖုန်းက ဝင်လာ သည်။ ။

‘ဟယ်လို’

‘ငွေယုန်ဖြူ ... မင်းကားပေါ် ရောက်သွားပြီလား၊ စောစောကလေး တင် ကားဂိတ်ကို ဖုန်းဆက်ကြည့်တော့ ခရီးသည် တစ်ဦး လုံးဝရောက် မလာဘူးတဲ့ ငွေယုန်ဖြူတဲ့ ...’

‘ရောက်ပါပြီ ဦးလေး၊ ဒီမှာ ကားစက်သံတွေ၊ ခရီးသည် တွေ၊ စကား သံတွေ မကြားဘူးလား၊ ကျွန်မထွက်လာနေပါပြီ သိပ်မကြားရလို့ ၊ ဒါပဲ’

ငွေယုန်ဖြူ ကားပေါ်ရောက်ပြီဆိုမှ မိုးသခင် စိတ်အေးသွားရသည်။ ။ တကယ့်ကို ပေါ့ပျက်ပျက် ဘယ်အရာကိုမှ အလေးအနက်မရှိ နမောနမဲ့ ကောင်မလေး သူ့ကို ခေါ်တာကိုက ဦးလေးတဲ့ ...။ တမင် အရွံ့တိုက်ပြီး ခေါ်နေတာ မိုးသခင်သိသည်။ ။ လူကြီးတွေက ကိုကိုဟု ခေါ်ဖို့ သင်ပေး သော်လည်း သူမ တုံ့ပြန်ပြောတာက ဦးလေးအရွယ်မို့တဲ့ ဘယ်လောက် အထိ လက်ပေါက်ကတ်လဲ။ အရမ်းကျီကြ ပြီး လူကြီးတွေအပေါ် အနိုင် ကျင့်ဖိုလ်ကျလွန်း၍ မိုးသခင်က ကြည့်မရ။ မိဘတွေ သေဆုံးရတဲ့ အထိ ပြဿနာရှာတတ်တဲ့ ငွေယုန်ဖြူအား မိုးသခင် မုန်းတီးနေမိသည်။ ။

‘အဇာတသတ်မလေး ... နင်တော်တော် ဆိုးသွမ်းလွန်းတယ်၊ မိဘ တွေကို သတ်တယ်၊ အသုံးမကျလိုက်တာ’

ငွေယုန်ဖြူအား ငယ်ငယ်လေးထဲကပင် မိုးသခင် အမြင်ကတ်သလို မုန်းလည်း မုန်းနေခဲ့ သည်။ ။ ရန်လိုတဲ့ မျက်ဝန်း မာမာထန်ထန်တွေနှင့်

မျက်စောင်းထိုးကြည့်တတ်သော ငွေယုန်ဖြူ အကြောက ခဏလောက်ပဲ ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နှင့် စကားတောင် မပြောတတ်သလိုလို ဆွံ့အသွား ပေမယ့် တဖြည်းဖြည်းနှင့် အကျင့်စရိုက်တွေက အမြင်ကတ် စရာ မာရေကြောရေနှင့် ပြန်လည် ဆိုးသွမ်းလာခဲ့ပြန်သည်။ ။

‘ကလေးက ဘာသိမှာ လဲ သားရယ်၊ ငွေယုန်လေးကို သူ့ဒယ်ဒီနဲ့ မာ မိကလည်း အရမ်းအလို လိုက်ထားခဲ့တာလေ၊ သူတို့ ပဲဖျက်တာ’

မိုးသခင်ရဲ့ မိဘတွေကတော့ ငွေယုန်ဖြူကို ချစ်ကြသဖြင့် ခွင့်လွှတ် သည်။ ။ မေမေတို့ မှာ ငွေယုန်လေးကို စောင့်ရှောက်ပေးရမယ့် ဝတ္တရား တွေရှိတယ်။

ငွေယုန်လေးအသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်ရင် သားမလွဲမသွေ လက်ထပ်ရပါလိမ့်မယ်။

မေမေ ကွယ်လွန်ချိန်အထိ ကတိတွေ အထပ်ထပ်တောင်းခံ၏။ မိုး သခင်က မိဘတွေစကား ကို မြေဝယ်မကျနားထောင်ခဲ့သူဖြစ်၍ လည်း မေမေ့ဆန္ဒအတိုင်း ဖြစ်စေခဲ့သည်။ ။

‘ငွေယုန်ဖြူ ... မင်း ခုထိ အချိုးမပြောင်းသေးဘူးဆိုတာ ကိုယ်သိနေ တယ်။ မင်းအပြုအမူ တွေ မင်းလေသံတွေ နည်းနည်းလေးမှ အချိုးပြေ မယ့်ပုံ မပေါ်ဘူး၊ ကိုယ့်စည်းကမ်းတွေနဲ့ တော့ လုံးဝ အံဝင်မှာ မဟုတ် ဘူး’

မိဘဆိုးလေးမို့ အန်တီလေး ခင်မြမြကိုယ်တိုင်ကလည်း ထပ်၍ အ လိုလိုက်ထားခဲ့သည် ဟု သိရသည်။ ။

‘ငွေယုန်လေး ကြောက်လန့်ပြီး ဆွံ့အသွားတော့ အန်တီလေး အရမ်း စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲခဲ့ရ တယ်။ တူမလေးကို မဆူရက်တော့ဘူး။ ပျော်သ

လိုနေပါစေလို့ ပဲ အလိုလိုက်ခဲ့တယ်။ မောင်မိုးသခင် လက်ထဲကိုပဲ အပ်
ပါတယ်ကွယ်၊ စောင့်ရှောက်ပေးပါ၊ အန်တီလေး ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့
မှ ဝင်ပြီး မစွက်ဖက်ဘူး ...’

အန်တီလေးကိုယ်တိုင် ငွေယုန်နှင့်ဝေးရာသို့ ရှောင်ထွက်သွားခဲ့သည်
။

‘ငွေယုန်ဖြူ ... ငွေယုန်ဖြူ ... ကိုယ့်ဘဝတစ်လျှောက်လုံးအတွက် အ
တူတူ ခရီးဆက်ရမယ့် လက်တွဲဖော်က မင်းလိုမိန်းကလေးမျိုး ဖြစ်လိမ့်
မယ်လို့ ကိုယ်လုံးဝမထင်ထားမိဘူး၊ ကိုယ့်စိတ်ကူး ထဲက လက်တွဲဖော်
က အရမ်းနူးညံ့သိမ်မွေ့ပြီး အရည်အချင်းရှိမယ့် မိန်းမတစ်ယောက်’

ငွေယုန်ဖြူနှင့် မိုးသခင်တို့ မတွေ့ကြတာ ဆယ်နှစ်လောက်တောင် ရှိ
နေပါပြီ။ မိုးသခင် အမေရိကားမှာ ပညာသွားသင်နေခဲ့သော
နှစ်ပေါင်းများ စွာ ငွေယုန်ဖြူနှင့် ပတ်သက်၍ စိတ်လည်း မဝင်စားသဖြ
င့် အဆက်အသွယ် ပြတ်နေခဲ့သည် ။

‘ငွေယုန်ဖြူလေးနဲ့ သား လက်ထပ်ရမယ်၊ မေမေတို့ လူကြီးတွေရဲ့
ဆန္ဒတစ်ခုပဲ။ သား လက်ထဲပဲ အပ်ထားချင်တယ်၊ ငွေယုန်လေးကို ဂရုစို
က်ပြီး စောင့်ရှောက်ပေးပါ’

မေမေ ကွယ်လွန်ခါနီးအထိ ကတိတွေ အထပ်ထပ် တောင်းခံ၍ လ
ည်း မိုးသခင် သဘောတူ လက်ခံလိုက်ရသည် ။ ကော်ပတ်ရပ်လေး တစ်
ရပ်ကဲ့သို့ မျက်တောင်ကော့ကော့ နှာတံစင်းစင်းလေး နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးအိ
အိ ထူထူအမ်းအမ်းလေးနှင့် ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကောင်မလေးတစ်
ယောက် ဖြစ်နေ ပေ၍ မိုးသခင် လုံးဝမနှစ်သက်မိပေမယ့် တစ်ယောက်
ထဲ ထွက်လာရသဖြင့် စိတ်တော့ ပူပင်မိနေ သည် ။

‘ငွေယုန်ဖြူတဲ့ နာမည်နှင့်လူကတော့ လုံးဝဆန့်ကျင်ဘက်ပဲကွာ စိ

တံပျက်တယ်’

ငွေယုန်ဖြူရေ မင်းကို ဘယ်သူတွေကပဲ အလိုလိုက်ထားခဲ့ပါစေ၊ ကိုယ်ကတော့ စည်းကမ်း တကျ နေထိုင်တတ်အောင် လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးရမှာပဲ။ ငွေယုန်ဖြူရဲ့ မိဘတွေထားခဲ့တဲ့ အမွေ တွေကအစ မိုးသခင်လက်ထဲမှာ ရှိနေခဲ့သည်။ ။ ငွေယုန်ဖြူပင်မသိ လက်ထပ်ပွဲကိုလည်း တရားရုံး တက်ပြီး လက်မှတ်ထိုးရုံပဲ ပြုလုပ်မည်။ ငွေယုန်ဖြူလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် ပွဲမထွက်လို။ ချစ်သူတစ်ဦးအဖြစ် မိုးသခင် ဘယ်လိုမှ ခံစား၍ မရခဲ့၊ လူကြီးတွေ ဆန္ဒအရသာ လက်ထပ်လိုက်ရ ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

‘မင်းနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမှာ တောင် ကိုယ်ကြောက်နေသလိုပဲ ငွေယုန်ဖြူ ...။ မင်းဘက် ကလည်း ကိုယ့်ကို မုန်းတီးနေမှာ ပါ’

သေချာသည် ... ငွေယုန်ဖြူ ကိုယ်တိုင်ကလည်း မိုးသခင်အား မုန်းတီးနေမှာ သေချာသည်။ ။ ငယ်ငယ်လေးထဲက မိုးသခင်အား ရန်လိုမုန်းတီးသော မျက်ဝန်း မာမာထန်ထန်တွေနှင့် ကြည့်တတ် သည်။ ။

‘ဦးလေးကို မုန်းတယ်၊ ဘာအစ်ကိုလဲ၊ ဆွေမျိုးလည်း မတော်ဘူး၊ ဦးလေးအရွယ်ကြီးကို မခေါ်နိုင်ပါဘူး ကိုကိုလို့ ’

ဦးလေးတဲ့ ...။ မာဆတ်ဆတ် ဂျစ်ကန်ကန်နှင့် မိုးသခင် အမြင်အကတ်ဆုံး မိန်းကလေး။ ထိုကဲ့သို့သော မိန်းကလေးမျိုးကို သူ လက်ထပ်ယူခဲ့ရမည်တဲ့။ ။

‘တကယ်ပဲကွာ၊ လောကကြီးက ဘာကြီးလဲ၊ စိတ်ပျက်တယ်’

မနက်ဖြန် ဒရိုင်ဘာကိုပုကို ငွေယုန်ဖြူအား သွားကြိုရန် ညွှန်ကြားထားသည်။ ။ မိုးသခင် ကတော့ မကြိုဘူး။ ငွေယုန်ဖြူကို

တည်တည်တင်းတင်းနေထိုင်ရန် သူလုံးဝ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့၏။
ငွေယုန်ဖြူအကြောင်းတွေက မစဉ်းစားချင်ပါဘူးဆိုမှ မိုးသခင်ရဲ့ အ
တွေးကွန်ယက်ထဲမှာ တိုးဝင် နှောင့်ယှက်နေခဲ့သော အကြောင်းအရာ
တွေ ဖြစ်နေခဲ့သည် ။

‘ဒီကောင်မလေးဆီကို ဖုန်းဆက်ကြည့်ရဦးမယ်၊ ဥပေက္ခာပြုထားလို့
မဖြစ်သေးပါဘူး၊ တစ်ခုခု အန္တရာယ်ဖြစ်သွားရင် ကိုယ့်အပြစ် ဖြစ်ရဦးမ
ယ်’

ငွေယုန်ဖြူအတွက် စိတ်တွေ ပူပင်လာရပြန်သည် ။ တစ်ယောက်ထဲ
လာရသဖြင့် လမ်းမှာ အန္တရာယ်နှင့် ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့မှာ လည်း စိုးရိမ်နေ
၏။ မနက်ဖြန် သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ သွားကြိုရင် ကောင်း မလားဟု တွေးမိနေ
ပေမယ့် ဒီကောင်မလေးအား အရေးတယူ မလုပ်ချင်၊ ရောင့်တက်ပြီး မ
လေး မစားလုပ်လာမှာ လည်း မိုးသခင် မလိုလားပေ။ သိပ်ပြီး အရောတ
ဝင်မလုပ်တာပဲ ကောင်းပါတယ်ဟု တွေးပြီး ဖုန်းပဲ လှမ်းဆက်သည် ။

‘ဟဲလို ... ဟဲလို ... ဦးလေးလား၊ ဒီမှာ ဘာမှ မကြားရဘူး၊ ကားပေါ်
မှာ လေ စိတ်ချ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ ဟွန်း အပိုတွေလုပ်မနေနဲ့ ... မသိရင်ခ
က်မယ်’

ဖုန်းကိုင်လိုက်ပြီးတာနဲ့ ငေါ်တူးတူးပြောလိုက်တဲ့
ငွေယုန်ဖြူအသံကြောင့် စေတနာနဲ့ စောင့် ရှောက်မယ်ဟု တွေးထားတဲ့
အတွေးတွေပင် ပျောက်သွားပြီး ဒေါသဖြစ်ရသည် ။

‘စေတနာထားလို့ ကို မရတဲ့ ကောင်မလေးပဲ၊ မင်းကို အလျှော့ပေး
လို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဘဝကြီး တစ်ခုလုံးတော့ သွားပြီထင်ပါတယ်ကွာ’

သူဘယ်တုန်းကမှ မထင်မှတ်ထားခဲ့တဲ့ ဇနီးလောင်းတစ်ယောက်နှင့်
မကြာခင် အတူတူ ပေါင်းသင်းနေထိုင်ရတော့မည့်အဖြစ်တွေပါ ... အိပ်

မက်တွေမဟုတ် ...။ ကလေးဆန်လွန်းပြီး ဘုဆတ်ဆတ် စွာကျယ်ကျယ် ကောင်မလေးကို သူဘယ်လိုကိုင်တွယ်ရမှန်းပင် မသိတော့။ သူမှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားပြီး လန့်နိုးသွားတဲ့ အချိန်ကျတော့ ငွေယုန်ဖြူ ရောက်လာပြီဖြစ်သည်။ ။

‘မမလေး ငွေယုန်ဖြူကို အခန်းထဲ ပို့လိုက်ပါပြီ ဆရာ၊ အဟဲ ... ဆရာကတော်က အရမ်း ချောတယ် ... မြင်ရတဲ့ သူတွေတောင် မူးမေ့လဲကျသွားနိုင်တယ်’

မိုးသခင်စိတ်တွေ ညစ်ထွေးနောက်ကျိစွာ အိပ်ရာမှ နိုးထလာသည်။ ။ ထမင်းချက် အဒေါ်ကြီး ဒေါ်နှင်းမူက သတင်းလာပို့ပြီး ပြန်ထွက်သွားသည်။ ။

သူ အိပ်ပျော်သွား၏။ ဆီးကြိုသင့်တယ်ဆိုတာ သိနေပေမယ့် ညက ညဉ့်နက်မှ အိပ်ပျော်သွား သဖြင့် မကြိုဖြစ်လိုက်၊ ငွေယုန်ဖြူကတော့ သူမအား ဂရုမစိုက်သလိုလို အဖတ်မလုပ်ချင်တဲ့ သဘော ဟု သတ်မှတ်လည်း မိုးသခင် ဘာမှ မတတ်နိုင်ပါ။ ကောင်မလေးကို သူ့လိုပင် မာမာကြောကြော တုံ့ပြန်ဆက်ဆံတာပဲ အကောင်းဆုံးဟု တွေး၍ ရေချိုးခန်းထဲ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ။

‘တော်တော်ကို ကမောက်ကမနိုင်မယ့် အိမ်ထောင်ရေးဖြစ်မှာ ပဲ၊ ငွေယုန်ဖြူကို ကိုင်တွယ် ရမှာ ခက်ခဲမယ်ထင်တယ်’

သူစိတ်ပူနေမိသည်။ ။ ငွေယုန်လေးကို ရန်သူလို သဘောမထားပါနဲ့ သားရယ်၊ ကလေးမလေး က ဒီလောက် မဆိုးပါဘူး၊ လူကြီးမိဘတွေက အချစ်ကြီးပြီး အလိုလိုက်ထားကြလို့ လေဟု မေမေက ပြောသွားသည်။ ။

‘သား စိတ်ထဲမှာ မွန်းကျပ်လွန်းတယ် မေမေရာ၊ သားမုန်းတဲ့ ကောင်မလေးကိုမှ သားဇနီး အဖြစ်နဲ့ များ ’

မိုးသခင် ရင်တွေပူလောင်နေသည်။ ။ ငွေယုန်ဖြူကို ရှောင်လွဲ၍ မရတော့တဲ့ အခြေအနေမှာ သူက အိမ်ရှင်ဖြစ်နေ၍ သူ့ဘက်ကပဲ စတင်နှုတ်ဆက်စကား ပြောရမည်ဖြစ်သည်။ မို့ ရေချိုးအဝတ် အစားလဲပြီး ဧည့်ခန်းသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ။

‘မိသီ’

‘ရှင် ဆရာ ...’

‘ငွေယုန်ဖြူကို သွားပြောလိုက်ပါ။ အောက်ကို ခဏလောက် ဆင်းခဲ့ပါလို့’

‘စောစောက မိသီကို မှာ ထားပါတယ် ဆရာ၊ သူ ခရီးပမ်းလာလို့ အိပ်တော့မယ်တဲ့ ဘယ်သူနဲ့ မှ မတွေ့နိုင်သေးဘူးတဲ့’

ဇာတ်လမ်းကတော့စပြီး ... ဧည့်သည် တစ်ယောက်ရဲ့ စကားက စီးလားနင်းလားနဲ့ လူမှုရေး လုံးဝနားမလည်။ ဂါရဝတရားဆိုတာလည်း ငွေယုန်ဖြူသိမှာ မဟုတ်ပါဘူး ... မင်းကို သင်ကြား ပြသစရာတွေ အများကြီးပဲရှိတယ်။ ခရီးပမ်းလာတဲ့ လူတစ်ယောက်ကိုလည်း အတင်းအကြပ်ကြီး မခေါ်ချင်ပေ။ ထားလိုက်တော့ ငွေယုန်ဖြူ ... ရောက်ခါစမို့ နော်။

‘မမလေး ငွေယုန်ဖြူက အရမ်းကို ချစ်စရာကောင်းတာပဲနော် ဆရာ၊ ယုန်ဖြူလေး တစ်ကောင်လိုပဲ။ ဖြူဖွေးနူးညံ့ အိစက်နေတာပဲ ... ချစ်လိုက်တာ’

မိုးသခင် မျက်နှာထားကို တင်းထားပြီး စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ကောက်ယူဖတ်နေလိုက်သည်။ ။ မလွယ်တဲ့ ဟာမလေးပဲ ...။ တွေ့တဲ့ လူတိုင်းက တသသ ချီးမွမ်းခန်းတွေ ဖွင့်နေကြ၍ လည်း မိုးသခင် မျက်နှာပူရသည်။

‘ကိုယ့်ထက် ရှစ်နှစ်လောက်ငယ်နေတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ လက်ထပ်ရတာ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကဲ့ရဲ့ ရှုံ့ချစရာများ ဖြစ်နေမလား မေမေရယ် ...။ ငွေယုန်ဖြူကို ဒီအတိုင်း မိတ်ဆွေလို စောင့်ရှောက် ပေးပါရစေ’

မေမေက လက်မခံပေ။ သား ငွေယုန်လေးနဲ့ လက်ထပ်ပြီး မိသားစုဘဝလေး တည်ဆောက်ပါ တဲ့ ။ မိုးသခင်ကတော့ အိမ်က အလုပ်သမားတွေကိုပင် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမှာ ။ ရှက်နေမိသည် ။

‘ငွေယုန်ဖြူ ... ငွေယုန်ဖြူ မင်းက စတွေ့တွေ့ချင်းပဲ ကိုယ့်ကို ပုံစံပေးတော့တာပါပဲလား’

မိုးသခင်မသိဘဲ နေမလား၊ ငွေယုန်ဖြူအကျင့်စရိုက်တွေကို ...။ တမင်အရွဲ့တိုက်နေတာပါ။ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာလည်း မဟုတ်၊ သူ့အပေါ် မှီခိုနေထိုင်ရတော့မယ်ဆိုတာများ မေ့လျော့နေလေလား ပဲ။

‘ငွေယုန်ဖြူနိုးလာရင် ကိုယ့်ကို လာပြီး အကြောင်းကြားပေးပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ’

‘မနက်စာ စားချိန်နိုးလိုက်ပါ’

‘သူ့ဟာသူ ထပါ့မယ်တဲ့ လုံးဝလာမနှိုးပါနဲ့ တဲ့ ဆရာ’

‘ထားလိုက်တော့’

သူထပြီး အပေါ်ထပ်သို့ ပြန်တက်လာခဲ့လေသည် ။ ငွေယုန်ဖြူအား ဘယ်လိုစည်းကမ်းတွေနဲ့ ကိုင်တွယ်ရမလဲ၊ မိုးသခင်နဲ့ က စိမ်းလွန်းနေသည် ။ ငယ်ငယ်လေးကပဲ အတူတူနေထိုင်ခဲ့တာပါ။ ဒီလို မှန်းသိရင် အရွယ်ရောက်တာနဲ့ မိန်းမကောက်ယူထားလိုက်ပါတယ်ကွာ၊ မိုးသခင်စိ

တ်ထဲမှာ ကသိ ကအောက်နိုင်စွာ ဒေါသပဲ ထွက်ရတော့မလိုလို နားလည်မှုတွေပဲ ပေးရတော့မလိုလို။ ငွေယုန်ဖြူ နိုးလာမည့်အချိန်ကို မရေမရာ စောင့်နေရတာပဲ နေလို့ ထိုင်လို့ မရ ဖြစ်နေသည်။ ။

‘မင်းနိုးလာရင်တော့ ငါ့အကြောင်း ကောင်းကောင်း သိစေရမယ် ငွေယုန်ဖြူ’

သူ ဒေါသတကြီး ကြိမ်းမောင်းနေမိသည် ။ စာအုပ်ကောက်ဖတ်လည်း မရ။ နေ့လယ်တစ်နာရီ ထိုးတဲ့ အထိ ငွေယုန်ဖြူ နိုးမလာခဲ့ပေ။ သူ ထမင်းစားချိန်ရောက်တော့ မိသီက ဆရာအတွက် ထမင်းပွဲ ပြင်လိုက်ရမလားတဲ့ ။ ငွေယုန်ဖြူ နိုးမှ ဟု ပြောလိုက်၍ မနက်စာ မစားရသေးပေ။ ဒီကောင်မလေးကို အတင်းအကျပ်သွားနှိုးမှ ရမယ်၊ ငွေယုန်ဖြူ နေချင်သလို နေလို့ မရဘူးဟု တွေးပြီး ပြတ်ပြတ်သား သား ကိုင်တွယ်ရန် ဆုံးဖြတ်၍ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ။

*